

թիւներ, որոնք կրնան նոյն իսկ շատ ալ շահագորգողական եղած ըլլալ, ու յետոյ տուն դառնալ, հազնիլ սենեակի պարեւ-գօտն ու շղուականները, հրճուանք պա-լով որ իմաստուն մարդոց հետ տեսակցած է, և ինք իրեն ըսելով որ ճամարտութիւնը եւ արդարութիւնը իրենք իրենց ճամբան կը գտնեն աշխարհի մէջ, առանց պէտք

ըլլալու որ մենք իրենցմով գրադինք: Ոչ. որովհետեւ արդարութիւնը եւ ճամարտու-թիւնը զիրենք ճանչցողներուն նուիրումովն է որ կ'արժէքաւորուին եւ համոզումները այն ատեն միայն իրապէս գորաւոր են եւ փրկարար, երբ գործի կը վերածուին:

Թրգլ. ՀՐԱՆԴ ՍԱՐԿՍԻԱԴ

J. RÉVILLE

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ԱՌ ՍՈՒՐԲ ԿՈՅՍՆ

Աշխարհամասշտակ Գանձի մը, որուն սկզբնաւորութիւնն է
«ՄԱՔՐԵԱԼ ՏԱՃԱՐ ՍՈՒՐԲ ՏԷՐՈՒՆԱԿԱՆ»

Տէրն Տերանց, Աստուծն Աստուծոց

Եւ քեզ զպարգեւս, սուրբդ արբոց:

Գունդն առաքելոց.

Զի կազմեցես քեզ, Կոյս, թագ գլխանոց:

Զմարգարէից գումարսն արբոց.

Զի արասցես Կոյս, քեզ, փողանոց:

Զփառաբուխ վրտակըս գետոց.

Զաւետարանն, քեզ տուի խնկոց:

Զհայրապետաց ժողովն արբոց.

Ակունք ընտիր, Կոյս, քեզ, բազկանոց:

Զվարդապետ փառքն արբոց.

Զորս ընդունիս, Կոյս, քեզ գնդանոց:

Զմարտիրոսաց արիւնըն արբոց.

Զի ընկալցիս, Կոյս, քեզ վառ ներկոց:

Զնգնաւորաց անձինս արբոց.

Կոյս, քեզ լիցին ակունք ի շարոց:

Զկուսանաց հոյսն մաքրելոց:

Զի յարմարին, Կոյս, քեզ լանջանոց:

Տալ քեզ պսակս զայս ի մարդկայնոց

Հաւատացեալ քո ժողովրդոց:

Զողորմածաց զինչս բաշխելոց.

Զի եղիցին, Կոյս, քեզ վարդ խաղոց:

Զպահագողաց վարս պարկեւոց.

Զի հոտոտես, Կոյս, ի հոտ մեկոց:

Զմարդասիրոց աղաթըս արբոց,

Զի պարարիս իբր ի կերակրոց:

Զֆաղր հնչմունն զարացն վերնոց .

Կոյս, ընկա՛լ քեզ որպէս զերգս երգոց :

Զխաչն վառեալ իբր զբոց .

Առցես պսակ, Կոյս, քեզ ամբանոց :

Թագաւորին ամենայն հոգւոց ,

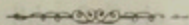
Աւարողին ամենայն մարմնոց ,

Պսակողին ամենայն սրբոց ,

Փառք վերկողին յամենայն շնչոց .

Զքեզ աղաչեմ, բնակարան սրբոց .

Թո՛ղ զպարսխս յանցանաց մերոց :

Լ Ի Ճ Ը

Այսպէս մըղուած միշտ դէպ ափունք մը նորոգ ,

Անդարձ քուած զիւերին մէջ անվախնան ,

Պիտի չկրնա՞նք ծով դարերու վրայ արդեօք

Խարխալս նետել օր մը միայն :

Ով լին , ահա լրացաւ շրջանը տարւոյն .

Ծրփանքիդ մօտ՝ ուր պիտի գար վերքսին՝

Տե՛ս, միմակ եմ բազմեր քարին վրայ նոյն ,

Ուր տեսար դուլն իր հանգիստին :

Կը մոռնչէիր այսպէս այս խոր ժայռից տակ ,

Փրօքընդով անոնց կողին դէմ հերձոտ ,

Ու կը շրթեր հովը փրփուրդ ըսպիտակ

Իր պատեղի ոտքերուն մօտ :

Իրկուն մը լո՛ւտ նաւարկեցինք , չե՛ս յիշեր .

Լոկ կը լրտուէր կոհակին վրայ լ'երկնի տակ՝

Այն ելեւէջը քեանակին՝ որ կ'բախէր

Քու ալիքներդ ներդաւանակ :

Այն շեւտերուն՝ որ անծանօթ են երկրի ,

Դիւքուած ափունքն յանկարծ տրաւ արձագանգ ,

Ու զդրաւ ալիքն , ու ձայնը ինձ սիրելի

Հոսեց բառերն իր յորդավանգ :

Ո՛վ ժամանակ , եւ դուք պատեն ժամեր , օ՛ն ,

Թո՛ւ ի՞նչ ու վազէ ետ կեցի՛ք ,

Որ ըմբոսնենք այս հեշտանքներն

Մեր օրերուն գեղեցիկ :

Շա՛տ դրժբախտներ ձեզ կ'աղերսեն , սրացէ՛ք դուք

Անոնց համար սահեցէ՛ք ,

Առէ՛ք անոնց օրերն՝ հոգերն սրմաւում ,

Երջանիկները մոռցէ՛ք .